BÓG ABRAHAMA, IZAAKA I JAKUBA

(piątek — pierwsze spotkanie poranne)

Poselstwo czwarte

Ofiarowanie Izaaka i doświadczanie Boga jako Tego, który daje życie umarłym

Wersety biblijne: Rdz 22:1–18; Hbr 11:17–19; Rz 4:17.

I. Bóg poddał Abrahama próbie, nakazując mu, by wziął swego jedynego syna, Izaaka, i złożył go w ofierze całopalnej — Rdz 22:1–2:

A. Życie w Beer-szebie prowadzi do powstania ofiary całopalnej (Izaaka), złożonej Bogu:
   1. Źródło życia Izaaka uczyniło z niego ofiarę całopalną, kogoś, kto został złożony Bogu w ofierze dla Jego zaspokojenia — w. 2, 7–9:
      a. Słowo hebrajskie, tłumaczone jako ofiara całopalna, dosłownie znaczy „to, co się unosi" i wskazuje na coś, co wznosi się do Boga — Kpł 1:3, przyp. 1.
      b. Ofiara całopalna przedstawia w formie typu Chrystusa nie przede wszystkim w tym, że odkupił On człowieka od grzechu, lecz w tym, że prowadził życie wyłącznie dla Boga i Jego zaspokojenia, oraz w tym, że jest życiem, które uzdalnia Boży lud do prowadzenia takiego życia — w. 9; J 5:19, 30; 6:38; 7:18; 8:29; 14:24; 2 Kor 5:15; Ga 2:19–20.
      c. Ofiara całopalna jest dla Boga pokarmem, którym może On się radować i dzięki któremu może doznać zaspokojenia — Lb 28:2:
   2. Właściwe życie kościoła prowadzi do powstania ofiar całopalnych — Kpł 1:1–2; Rz 12:1–2:
      a. Życie codzienne, wzrastanie i wzywanie imienia Jahwe, El Olam, w Beer-szebie służą powstaniu ofiary całopalnej — Rdz 21:33; 22:1–2.
      b. Im więcej będziemy przebywali w życiu kościoła, tym bardziej będzie nas ono wyprowadzało z Beer-Szeby i wprowadzało do krainy Moria.

B. Tak jak Abraham musimy nauczyć się lekcji ofiarowywania Bogu tego, co On nam dał — w. 1–18; Rz 11:36:
   1. Wszystko, co dotyczyło Izaaka, było z Boga i przez Niego, więc Bóg zażądał od Abrahama, by złożył Mu go z powrotem w ofierze całopalnej — Rdz 22:1–2.
   2. Choć Bóg dał Abrahamowi Izaaka, stanowiącego typ Chrystusa, jako obiecane nasienie (Ga 3:16), poprosił go, by oddał Mu to, co mu dał; z pewnością była to próba dla Abrahama — Rdz 22:1; Hbr 11:17.
   3. Widzimy tu podstawową zasadę w Bożej ekonomii: wszystko, co Bóg nam dał, nawet to, co w nas i przez nas wbudował, musi ostatecznie zostać ofiarowane Mu z powrotem, abyśmy mogli prowadzić życie wiary, nie trzymając się niczego, nawet tego, co nam dał, lecz polegając wyłącznie na Nim.
   4. Najwyższym żądaniem Boga jest oddanie Mu tego, co nam dał.

II. W Księdze Rodzaju 22:1–18 widzimy posłuszeństwo wiary Abrahama — Hbr 11:17–19:

A. Abraham niczego nie inicjował ani nie czynił według własnych koncepcji.

B. Wiara, która została wlana w Abrahama, doprowadziła go na górę Moria, która jest inną nazwą góry Syjon, i uzdolniła go do złożenia Izaaka w ofierze całopalnej — Rdz 22:1–2; 2 Krn 3:1.

III. Abraham nazwał miejsce, w którym ofiarował Izaaka, Jahwe-jireh — Rdz 22:14:

A. Moria znaczy „wizja Jah", czyli wizja Jahwe; na górze Moria Abraham zobaczył Boga, a Bóg jego — w. 2.

B. Werset 14b można przetłumaczyć: „Na górze Jahwe będzie zapewnione”, albo: „Na górze Jahwe On będzie widziany”:
   1. Na górze Moria Abraham doświadczył Bożego zaopatrzenia i otrzymał jasną wizję.
   2. Boże zaopatrzenie idzie w parze z Jego wizją, dlatego za każdym razem, gdy cieszymy się Bożym zaopatrzeniem, mamy wizję, w której widzimy Boga, a On nas.

C. Dzisiaj Boże zaopatrzenie znajduje się w życiu kościoła, gdzie mamy pełne zaopatrzenie wraz z jasną wizją.

D. W Pańskim odzyskaniu wędrujemy w górę na górę Moria, gdzie ofiarujemy naszego Izaaka, będziemy radowali się Bożym zaopatrzeniem i mieli przejrzystą wizję.

IV. Po tym, jak Abraham złożył Izaaka w ofierze, Bóg zwrócił mu go w zmartwychwstaniu ze względu na wypełnienie swego wiecznego zamysłu — w. 16–18; Hbr 11:17–19; Rz 4:17:

A. Otrzymując Izaaka z powrotem, Abraham uwierzył w Boga i doświadczył Go jako Tego, który daje życie umarłym — jako Boga zmartwychwstania — Hbr 11:17–19; Rz 4:17; 2 Kor 1:9.

B. Gdy Izaak został zwrócony mu w zmartwychwstaniu, nie był już Izaakiem naturalnym, lecz zmartwychwstałym.

C. Po tym, jak Izaak został ofiarowany, został zwrócony Abrahamowi w zmartwychwstaniu i stał się błogosławieństwem — Rdz 22:16–18.

D. Wszystko w naszym życiu musi przejść przez najwyższą próbę śmierci, by utorować drogę Bogu zmartwychwstania — J 11:25; 2 Kor 1:9.

E. Gdy ofiarujemy Bogu to, co od Niego otrzymaliśmy, On zwróci nam to w zmartwychwstaniu — Hbr 11:17–19:
   1. Każdy dar, duchowe błogosławieństwo, dzieło i sukces, które otrzymaliśmy od Boga, musi przejść przez śmierć i ostatecznie zostać nam zwrócone w zmartwychwstaniu.
   2. Jeśli ofiarujemy Bogu to, co od Niego otrzymaliśmy, i przejdzie to przez śmierć, On zwróci nam to w zmartwychwstaniu i stanie się to błogosławieństwem ze względu na wypełnienie Jego zamysłu — Rdz 22:16–18.
   3. Boże błogosławieństwo zawsze przychodzi w zmartwychwstaniu; jeśli ofiarujemy Bogu naszego Izaaka i zostanie on nam zwrócony w zmartwychwstaniu, spocznie na nas Boże błogosławieństwo.

V. Przez to, że Abraham z powrotem ofiarował Izaaka Bogu, ten się pomnożył, by stać się Nową Jerozolimą — w. 16–18; Rz 8:29; Obj 21:2, 7:

A. Nowa Jerozolima będzie ostatecznym zwieńczeniem nasienia Abrahama — piasku i gwiazd — Rdz 22:16–18; Rz 8:29; Obj 21:2, 7:
   1. W Nowej Jerozolimie ludzie reprezentowani przez dwanaście pokoleń są piaskiem, a ci reprezentowani przez dwunastu apostołów — gwiazdami — w. 12, 14.
   2. Dwa ludy, symbolizowane przez piasek i gwiazdy, zostaną razem zbudowane i utworzą Nową Jerozolimę.

B. W dwudziestym drugim rozdziale Księgi Rodzaju widzimy podstawową zasadę: sposobem na pomnożenie Bożego daru jest ofiarowanie Mu z powrotem tego, co nam dał:
   1. Jeden Izaak, ofiarowany Bogu i zwrócony w zmartwychwstaniu, stał się niezliczonymi gwiazdami i ziarnkami piasku.
   2. Jeśli ofiarujemy Bogu swoje jedno ziarnko i pozwolimy Mu je uśmiercić, zwróci On nam je w zmartwychwstaniu i zobaczymy pomnożenie w Bożym błogosławieństwie — J 12:24.

VI. Ostatecznie góra Moria, miejsce wybrane przez Boga, stała się górą Syjon, miejscem, na którym powstała świątynia, i centrum dobrej ziemi; w naszym duchowym doświadczeniu góra Moria ostatecznie staje się górą Syjon — Rdz 22:2, 14; 2 Krn 3:1; Hbr 11:17–19; 12:22–23; Obj 14:1–5:

A. Abraham jako pierwszy oddał Bogu cześć poprzez ofiarę całopalną na górze Syjon — w. 1.
B. Później potomkowie Abrahama, dzieci Izraela, otrzymali nakaz od Boga, by trzy razy w roku udawali się na to miejsce, aby oddawać Mu cześć, i składali Mu tam swoje ofiary całopalne — Pwt 16:16; Ps 132:13.
C. Dzisiaj duchowi potomkowie Abrahama, nowotestamentowi wierzący, znajdują się na górze Syjon — Hbr 12:22–23.
D. Ostatecznie wszyscy przyłączymy się do Abrahama, by oddawać Bogu cześć na wiecznej górze Syjon, w Nowej Jerozolimie; cała Nowa Jerozolima to Syjon, Święte Świętych, miejsce, w którym jest Bóg — Obj 14:1–5; 21:22.
E. Pańskie odzyskiwanie polega na budowaniu Syjonu — rzeczywistości Ciała Chrystusa, które znajdzie swoje zwieńczenie w Nowej Jerozolimie — 14:1; Ef 4:16; Obj 21:2.

@ Living Stream Ministry